

***Apokatastasis* – nuo asmeninio atkūrimo iki visuotinio išganymo. Sąvokos apimties kitimo priežastys ir padariniai pagal graikiškosios patristikos raštus**

Ἀποκατάστασις – tai grįžimas į pradinę būseną, pirminio būvio atkūrimas. Ši sąvoka filosofijos ir teologijos istorijos tėkmėje tapo technine ir išreiškia daug sudėtingesnę reikšminę įvairovę, kintančią pagal įvairių laikmečių filosofinius bei teologinius iššūkius ar mąstymo ypatumus. Origeno (†254) plėtota kaip antropologinė hipotezė, apibūdinanti anapusinę žmogaus tikrovę amžių pabaigoje, IV–V a. sandūroje ji tampa visos kūrinių galutinį perkeitimą išreiškiančia sąvoka. Konstantinopolio II susirinkimo (553 m.) netiesiogiai pasmerkta, ji netapo vien filosofinės ar teologinės minties archyvuose dulkančia sąvoka, bet XX a. antroje pusėje, ypač Hans Urs von Balthasaro dėka, atgimė ir paplito kaip visuotinio išganymo tikrovės išraiška. Apsiribodamas graikiškosios patristikos lauku, pranešimas sieks ne tik atskleisti, kada ir dėl kokių priežasčių ši individualią Kristų priėmusiojo galutinę būseną hipotetiškai išreiškianti sąvoka tampa visuotinė, tiek medžiaginio, tiek nemedžiaginio sukurtojo pasaulio išganymą teigiančia teze, bet ir trumpai įvardinti jos keliamus iššūkius bei brėžiamas ribas.